

LBRIS

We know
books

ANDRA SAMSON

*Cerul de
deasupra vremii*

micro-roman

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2024

Cuprins

Cerul de deasupra vremii	5
<i>Toate începuturile care au fost și care ar fi putut să fie</i>	
Dincolo de nori e mereu lumină.....	9
Cărămizi	13
Lună cu miere din soare	16
Am îmbrățișat zările.....	19
Marginea lumii	20
Pelerina.....	21
Podul lui Dumnezeu	23
Tabloul	25
Troița	27
Jar	29
Las' că agăț eu timpu-n cui	31
Crugul cerului	33
Ștergerea urmelor.....	35
Cu ochii închiși	37
<i>Labirintul Fire împletite</i>	
Unde aprinzi mai întâi, la vii sau la morți?.....	43
Să ghicesc lumea de dincolo	45
Pâinea cât luna de mare	46
Rubinel nu e o piatră rară	47
Copii cu suflete-zmeie	48

Ferestre cu perdele prinse la jumătatea geamului.	49
Ceasul lumii.	50
Anotimpurile au gust	51
Pantofii goi de omul ce i-a locuit	52
Vei ști să-ți afli orice drum de-acum încolo	53
Basme	55
Tăcerile prelungi cresc rădăcini de neuitare	57
Eram bine și azi.	58
Muguri de viață nouă	60
Ceasul care alerga odinioară tânăr.	62
Să urc într-o mansardă	63
Madam Parfum	65
Vreau Luna de pe Cer	67
Nu-i așa că, dacă pui un melc la ureche, auzi marea?	69
Un pumn de fragi	71
Tăcerile	72
Anii nu se numără, se preling în cercuri.	73
Sus, prea sus	74
As de inimă neagră	77
Două lingurițe de cafea.	79
Pâine	80

Si bemol

ambră	85
din coaja amintirilor.	86
miezul de lut	87
dansul mărilor ce umplu ochii	88
același	89
crisalidă	90

*Niciun sfârșit
care n-a fost sau care n-ar fi putut să fie*

Între două lumi.	93
--------------------------	----

Cerul de deasupra vremii

Îmi ascut lancea cu gândul să împing cerul
de deasupra vremii.

Mi se pare că, dacă bolta ajunge să cuprindă timpul,
iar nu altminteri, pot străpunge
odată și-odată hotarul dintre cele două lumi.

Nu mă gândesc aproape niciodată la dincolo, nu
înainte de a nu mai fi avut decât pământul de sub
tălpile deja însetate de roua amintirilor ce vor veni.
Din ele răsucesc roți mărunte, pe care le fixează apoi cu
precizia acelor semețe de care-mi feresc ochii agățați
în ceea ce va bate la ușă.

Cu sunete scurte, în care știu că am să re-cunosc tot,
dar în care îmi promit să mai las mirarea o dată să-mi
inunde ochii în candoare oarbă.

Ceea ce urzesc în inelele ce leagă clipele între ele
ține timpul strunit.

În el mă mai legăn o ^{ultimă} dată.

În fața ochilor mi se încuviințează, fără început
și fără capăt, cerul de deasupra vremii.

LBRIS

We know
books

*Toate începuturile
care au fost și care ar fi putut să fie*

Dincolo de nori e mereu lumină

Hodoronc-tronc! Așa... nu știu cum să zic... Așa
îți veni ție?

Bombăneam, cred, destul de tare, că mă știam singură, deci nu-mi păsa nicio clipă că m-ar auzi cineva. Mă urcasem anume pentru asta în pod. Îmi venea să trag scara, că cine știe cine ar mai fi venit prin curte să caute pe nu știu cine. Or, eu îmi vedeam de-ale mele. Mă mai întâlneam, treaba mea cum, cu el acolo. Probabil că-i plăcea și lui, că era printre lucrurile lui, chiar dacă prăfuite acum. Pe jos mișunau toți, care cu treburi ce se iveau fix atunci, că unul unde-i e coșul cu ouă, că unde i-a pus tanti Tili sfoara de legat aracii de-i proptise la fasole ca să stea băț, că și că. Eu mă făceam una cu umbrele casei și o tuleam în pod. Dacă mai trosnea câte-o șipcă cât îmi găseam eu cotlonul cel mai ascuns, asta e, dădeam vina pe năluci, dacă mă întreba cineva. Nu mă întreba nimeni nimic. Acum stăteam cu picioarele atârinate de-o parte a scării. Nu mă vedeau, ziceam eu. Câteodată mă gândesc că le era mai ușor că nu mai

stăteam în picioarele lor, eu cu joaca mea, ei cu treburi de oameni mari, să curețe cuibarul, să prindă laptele, unde fugea niciodată nu pricepeam. Nu mai vorbesc când ziceau că le trebuie lapte bătut. Cum bătut? Da' ce făcuse bietul? Mă rog, ei râdeau de mine, iar eu îmi dădeam ochii peste cap și-mi vedeam de treabă și mai mereu asta era o poveste doar în capul meu, ca să-mi explic cuvintele de oameni mari. Cum ar fi că, probabil, între laptele bătut și untdelemn, să zicem, avusese loc o luptă crâncenă. Cum untul avea un paloș de lemn, n-avea cum să nu fie așa, că de aia îi zicea de lemn, ete așa cred că triumfă el peste bietul lapte. Asta e, un papă-lapte.

— Și ce povestim azi? Ce-ai mai făcut? Cum e sus?

Turuiam ca o mitralieră, nelăsându-i loc să zică și el ceva. Tata respira adânc și-și dregea vocea aia din adâncul mării, după care mă sleiam de dor. Apoi, lăsându-mi țâfna deoparte, începea și-mi povestea de-astea de pe când nu plecase încă la Doamne-Doamne, mare amator de musafiri, ce să zic. Îi chema pe toți așa când îi tuna lui. Îi era lui urât singur, mda. Și se apuca să-mi aducă aminte te miri ce. Și nu știu cum făcea că mereu era despre tot felul de boacăne pe care eu le uitasem și râdeam uneori de mă țineam de burtă. Mai întreaba mama curioasă oare cine chicotea pe sus, dar, cu câte avea de făcut, uita repede și-și vedea de ale ei.

Mă mai potolisem din reproșurile pe care i le tot făcusem lui tata cum că ce l-a apucat de să plece așa

tam-nesam. Că-mi zicea că-l țin și-i musai să pășească pe cărarea de lumină. Ce-o fi aia, așa mă necăjeam că nu știam, că părea iar o chestie însemnată de care copiii n-aveau nas. Deși lasă, că auzisem eu că și copiii câteodată se grăbeau acolo nu știu cum. Așa... și ziceam că mă mai potolisem, dar numai pentru că îmi făgăduise că avea să vină în pod, după butoaiile de stejar, alea bătrâne și să-mi zică ce mai face. Cumplit de ranchiunoasă eram eu pe el că lăsase lumea mea pentru alta, mai cu moț, desigur, că cine se punea cu Cerul? Așa că voiam să trag cu ochiul cât puteam. În lumea aia, a lui de acum. Eh, nu-mi zicea niciodată nimic de acolo, că cică nu era de noi. Noi? Cine? Ăștia amărâți de-aci?

Printre toate lucrurile lui așezate acum în pod, pe care m-am împotrivit dârz să nu le dea nimeni de pomană, cred că și lui îi era mai ușor. Era între mărunțișurile adunate de el o viață. Cel mai mult mă fascinau fâșiile de șmirghel. Ce cuvânt! Nume de pitic dintr-un basm. Da, faptul că erau bune la șlefuit, iar mai apoi orice lustruiai avea așa... un luciu ca-n povești, mă hipnotiza. De tot. Nu-mi mai trebuia nimic. Mă uitam luuung și bine la obiectele pe care tata le făcea așa... ca rupte din soare. Și nu știu cum, dar ori de câte ori venea să vorbim, podul era poleit într-o lumină mai puternică sau un fel de căldură care umplea tot. E clar că plecase cu șmirghelul după el. Pentru că eu simțeam căldura asta ca pe o îmbrățișare. Și i-am zis asta atunci. Iar el, ce

mi-a zis el? Uite așa... mi-a șters toate urmele de necăjeală pe care le mai aveam.

— Ori de câte ori plouă, să știi că Cerul ia în brațe Pământul și să mai știi că ori de câte ori Soarele-și aruncă razele peste lume, tot așa, îi e lui Doamne-Doamne drag de oameni.

— Păi, adică mereu, nu? am întrebat eu cu ochi nesătui.

Dar nu mi-a mai răspuns, că el știa că știu. Că da.

Cărămizi

M-am aflat copil naiv până târziu, deși trăiam în timpuri grele pentru mulți. În timpul meu, mai mult ca sigur că părinții mei cu multă pricepere luminaseră o bună parte din umbra anilor '80. M-am aflat, zic, copil naiv, crezând chiar că zidurile caselor nu-s nicidecum din cărămidă, ci înălțate din cărți stivuite cu înțelepciune una într-alta, ce îmbrățișau pereții cu căldura unor lumi largi, doar între pagini. De jos și până în tavan casa în care am copilărit era din cărămizi cu nume, Legende ale Olimpului, Divine Comedii, O mie și-ncă una de noți vii... Mi-erau atât de clare că le știam orbește locul... pe ce raft se afla Molière cu fața către un balansoar din lemn negru și scorojit, care nu și-ar fi schimbat în ruptul capului locul cu un alt francez. Fotoliul acesta ce se unduia înainte și înapoi și-a schimbat locul de două ori doar, și de fiecare dată se afla lângă altă fereastră. Pentru mine, balansoarul era bunica. Aveam un an când ea n-a mai fost aici, ci și-a legănat chipul aproape șters pentru mine în ceruri. Și nu, nu o

cunosc. Decât așa. Tata îmi spunea că, atunci când nu mai putea umbla, stătea ore fără șir în balansoarul din lemn negru și își privea nepoții. Eu am venit târziu, doar ce m-a apucat o picătură.

Mă certam până târziu, când am crescut ceva mai mare, cu copiii, despre ce-s alea cărămizi. Veneau cu tot felul de cioburi sparte și arămii, cine știe de pe unde luate, din care desenau șotroane pe trotuar și îmi râdeau în față. Na, cărămidă, nu Prâslea-cel-voinic! Și-și legau râsetele unii cu alții într-un fel de cântec îngânat, care mie-mi suna a zeflemea. Ținusem morțiș să-i conving că-i cărămidă și că așa stă drept sus-sus de tot peretele dinspre cămară.

Am făcut într-o iarnă o casă din cărți în curte să le arăt odată și-odată că aveam dreptate. Am adunat volume groase, colorate și le-am îmbinat cât să se țină strâns. Pentru acoperiș, am cotrobăit prin pod după niște stinghii de lemn pe care le-am pus în cruce, apoi am pus altele peste ele aliniat, în așa fel încât să se sprijine bine, și peste care mai apoi am așezat alt strat de cărți. De data asta în picioare, cât să se încumete până la cer, că doar așa știam că poate ajung și eu să văd chipul bunicii, mai târziu, când oi fi în stare să-nalț din cărămidă tare casă mai trainică decât acum. Trebuie că de-asta erau pereții așa de înalți.

Am așteptat apoi să vină și să întrebe ce-i cu mine acolo, să le arăt că n-au habar. Pândeam cu răbdare

oțelită clipa când aveam eu să le zic: Na! Că nu-i așa cum vedeți voi pe-ntuneric... Nu-mi amintesc cât să fi stat în așteptarea răzbunării, știu doar că m-am aflat copil naiv până târziu.